

על - פי המאמר "תקעו בחדש שופר" המתחיל מאמונה (בלקוטי תנינא סימן ה), עין שם כל המאמר :

והכלל, כשמתקנין פגם האמונה אזי נעשין מזה גרים, והגרים מכניסין גאונה בישראל, ועל - ידי הגאונה נעשה פגם נאוף חס ושלום, והמגניים שבדור מעלין פגם תאות נאוף ונעשה מזה בחינת מחיון - תפילין, בחינת חותם דקדושה. ואזי הוא בחינת חלום על - ידי מלאך, שהוא בחינת אדם ולא חלום על - ידי שד חס ושלום, שהוא בחינת בהמה, אבל יש להמאכלים חלק בחלום. ולזה צריכין שמחה שהוא חזק המלאך, ועקר חזק המלאך הוא בניסן, ואזי היה ראוי שיתבטל פגם טמאה זו, אבל יש שבא על - ידי קלקול המשפט, וקלקול המשפט נעשה על - ידי שמעלין טפת עשו וישמעאל, ואזי על - ידי קלקול פסאות למשפט נופלין אהבות מן המרפכה וכיו. ולזה צריכין קשור המרפכה בחינת מרפבו ארמון וכיו, (עין שם כל המאמר היטב) :

א) והנה המן הרשע, שהוא מזרע עמלק, שהוא ממנה על פגם טמאה זו רצה להתגבר על ישראל בזמן גלות בבל שבעים שנה, שהוא בחינת שנה, (כמובא בספרים. והתגברותו על ישראל היה על - ידי פגם המאכלים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מפני מה נתחייבו שונאיהו של ישראל שבאותו הדור בליה? מפני שנהנו מסעדתו של אותו רשע. כי מאכלים טמאים הם בחינת פגם אכילת עץ הדעת טוב ורע שפגם בו אדם הראשון, שעל - ידי זה פגם בטפי המה. ועל - ידי זה נתקלל "בעצבו תאכלנה". ועל - בן עקר התקון על - ידי השמחה, הפך בעצבו תאכלנה, אבל אין יכולין לתקן כי אם מאכלים טהורים שתקונם בשאזכין לאכל בשמחה, כמבאר שם. אבל מאכלים טמאים שאסרה תורה אין להם שום תקון, ועל - בן מי שנהנה מהם נמשך עליו חס ושלום, בחינת בעצבו הנ"ל, שהם פגם חטא אדם הראשון שמשם נמשך חס ושלום, טמאה הנ"ל שממנה עליו המן - עמלק, שעל - ידי זה נתחייבו שונאיהו של ישראל בליה חס ושלום, כי על פגם זה נאמר, "ביום אכלך ממנו מות תמות". וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה עוד, מפני שהשתחוו לצלם וכיו. והינו תן ולא פליגי, כי הא בהא תליא, כי השתחוו לעבודה זרה, הינו פגם אמונה שהיא התחלת הפגם. ואחר כך נמשך מזה הפגם אמונה, פגם טמאה הנ"ל, (כמבאר שם במאמר הנ"ל, עין שם). וגם על אדם הראשון אמרו רבותינו זכרונם לברכה שפגם באמונה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שקפר בעקר, כי כל הבחינות הנ"ל קשורים זה בזה. פגם אמונה ופגם טמאה הנ"ל ופגם המאכלים חס ושלום, (כמבאר שם, עין שם היטב). כי אחיזת המן היה מפגם עץ הדעת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, המן מן התורה מנין? שצאמר, "המן העץ וכיו". הינו בני"ל. ועל - בן רצה להתגבר בחדש אדר שמת בו משה, כי מיתת משה זה בחינת הסתלקות הדעת, בחינת שנה. שאז הוא זמן התגברותו חס ושלום, כשאין תקון בכל הבחינות הנ"ל :

ב) גם עקר חזק המלאך הוא בניסן, (כמו שמבאר שם), כי אז הוא זמן שנותנין ההתמנות לכל המלאכים, ואז נתחדש הרצון ואז הוא זמן שמחתם. וחשב המן להתגבר עליהם בחדש אדר שהוא כחוק מניסן בתכלית הרחוק, כי חשב שכל חדש, שהוא כחוק יותר מניסן, נחלש בו כח המלאך יותר, ועל - בן רצה להתגבר באדר דיקא, שהוא בתכלית הרחוק מניסן. וזה שדקדק כתוב, "הפיל פור מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר". לחדש שנים עשר דיקא, כי זה דיקא היתה מחשבתו הרעה מאחר שהוא חדש השנים עשר מניסן, שהוא בתכלית הרחוק ממנו מה שאין חדש אחר רחוק מניסן יותר מאדר שהוא החדש האחרון. על - בן רצה להתגבר בו חס ושלום, כי חשב שבו כבר נחלש יותר חזק המלאך, כי עקר החזק הוא בניסן בני"ל. וזה שכתוב, "ישנו עם אהדי". ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, "ישנו עם אהדי", לשון שנה, כי עקר כחו בזמן השנה בני"ל :

ג) והתקון היה על - ידי התענית, כמו שכתוב, "ויצומו עלי וכיו", כי תענית הוא תקון פגם המאכלים, כי על - ידי תענית נעשה שמחה, שנה בחינת תענית חלום, (כמבאר שם היטב, עין שם), ועל - בן נקבע פורים לשמחה ולמשחה וליום טוב, כי עקר התקון על - ידי בחינת שמחה, שהוא תקון המאכלים בחינת חזק כח המלאך בני"ל. וזה בחינת סעדת פורים, כי צריכין דיקא להרבות בסעדה בפורים מאחר שזכו לתקן המאכלים, על - בן הוא מצוה גדולה אז לשמח ולהרבות בסעדה לקים, "לך אכל בשמחה לחמך", שנהו בחינת תקון השנה, תקון פגם טמאה הנ"ל, (כמו שמבאר שם, עין שם). וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, משנכנס אדר מרבין בשמחה. כי עקר התקון הוא השמחה, שהוא חזק המלאך בני"ל. וזהו שדקדקו, משנכנס אדר וכיו, כי באמת עקר השמחה היתה ראויה שיתחיל בניסן, כי אז הוא עקר חדוש הרצון ואז הוא זמן השמחה, (כמו שמבאר שם), אבל מאחר שחשב עלינו המן הרשע להתגבר עלינו באדר על - ידי פגם המאכלים בני"ל, על - בן אחר שזכינו להתגבר עליו על - ידי תקון השמחה בני"ל, על - בן עתה אנו מתחילין השמחה מאדר, וזהו, משנכנס אדר מרבין בשמחה, הינו כי תכף כשנכנס אדר אזי אנו מתחילין בשמחה, שהוא חזק המלאך כדי להכניע ולשבר כח המן הרשע, על - ידי זה בני"ל, כי באמת אף על - פי שעקר חזק המלאך הוא בניסן, אף - על - פי - בן אנו יכולין לחזק כח המלאך בכל השנה, וזה נעשה על - ידי השמחה, כי על - ידי השמחה נתחזק כח המלאך כאלו נתחדש הרצון אז, (כמו שמבאר שם). ועל - בן עתה מתחיל השמחה מאדר שהוא חזק המלאך בני"ל. ועל - בן עקר מפלתו היתה בניסן, כי אז הוא עקר חזק המלאך בני"ל :